

Laborator 4

Elemente de simulare în R

Obiectivul acestui laborator este de a prezenta câteva probleme de simulare folosind noțiunile și metodele învățate la curs.

1 Generarea variabilelor aleatoare discrete

Fie X o variabilă aleatoare cu valori în mulțimea $\{1, 2, 3, 4\}$. Repartiția ν a lui X este

$$\mathbb{P}(X = 1) = 0.2, \quad \mathbb{P}(X = 2) = 0.5, \quad \mathbb{P}(X = 3) = 0.1, \quad \mathbb{P}(X = 4) = 0.2.$$

1. Simulați un eșantion \mathbf{u} de 10000 de variabile aleatoare i.i.d. repartizate $\mathcal{U}([0, 1])$.
2. Plecând de la acest eșantion, construiți un eșantion \mathbf{x} de variabile aleatoare i.i.d. repartizate conform ν .
3. Comparați, cu ajutorul *diagramei cu bare verticale* (`barplot`), repartiția eșantionului \mathbf{x} și cea teoretică ν .

1. Pentru a genera observații independente repartizate uniform vom folosi funcția `runif`:

```
n = 10000
u = runif(n)
```

2. Putem scrie

```
x = 1 + (u > 0.2) + (u > 0.7) + (u > 0.8)
```

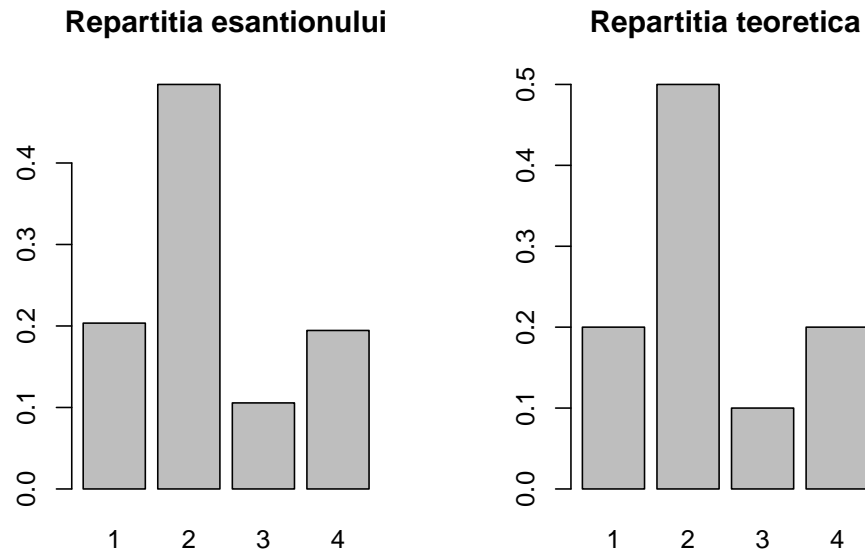
Trebuie remarcat că funcția `sample` din R permite simularea repartițiilor discrete. Pentru exemplul nostru putem să extragem, cu întoarcere, n numere din mulțimea $\{1, 2, 3, 4\}$ urmând un vector de probabilități `prob`:

```
x = sample(1:4, n, replace = TRUE,
           prob = c(0.2, 0.5, 0.1, 0.2))
```

3. Pentru început trebuie să determinăm câte observații sunt din fiecare valoare unică a lui \mathbf{x} . Putem face acest lucru folosind funcția `table`:

```
x.freq = table(x)/n

par(mfrow = c(1,2))
# diagrama cu bare verticale pentru esantion
barplot(x.freq, main = "Repartitia esantionului")
# diagrama cu bare verticale teoretica
barplot(c(0.2, 0.5, 0.1, 0.2), names.arg = c(1,2,3,4),
        main = "Repartitia teoretica")
```


Observăm că eșantionul este repartizat conform ν .

În acest exercițiu ne propunem să definim o funcție `rand_sample(n,x,p)` care permite generarea a n observații dintr-o mulțime x (vector numeric sau de caractere) cu probabilitatea p pe x (un vector de aceeași lungime ca x).

Funcția se poate construi sub forma următoare:

```
rand_sample = function(n,x,p){  
  # n - numarul de observatii  
  # x - multimea de valori  
  # p - vectorul de probabilitati  
  
  out = c()  
  
  ind = 1:length(x)  
  cs = cumsum(p)  
  
  if (length(x)!=length(p)){  
    return(print('Cei doi vectori ar trebui sa fie de aceeaasi lungime !'))  
  }  
  
  for (i in 1:n){  
    r = runif(1)  
  
    m = min(ind[r<=cs])  
    out = c(out,x[m])  
  }  
  
  return(out)  
}
```

Pentru a testa această funcție să considerăm două exemple:

1. în acest caz: $n = 10$, $x = [1, 2, 3]$ și $p = [0.2, 0.3, 0.5]$

```
rand_sample(10,c(1,2,3),c(0.2,0.3,0.5))  
[1] 1 3 3 2 2 3 3 2 2 3
```

2. în acest caz: $n = 15$, $x = [a, b, c, d]$ și $p = [0.15, 0.35, 0.15, 0.45]$

```
rand_sample(15,c('a','b','c','d'),c(0.15,0.35,0.15,0.45))  
[1] "b" "d" "b" "d" "d" "d" "b" "d" "c" "d" "a" "b" "b" "b" "b"
```

O funcție un pic mai generală este:

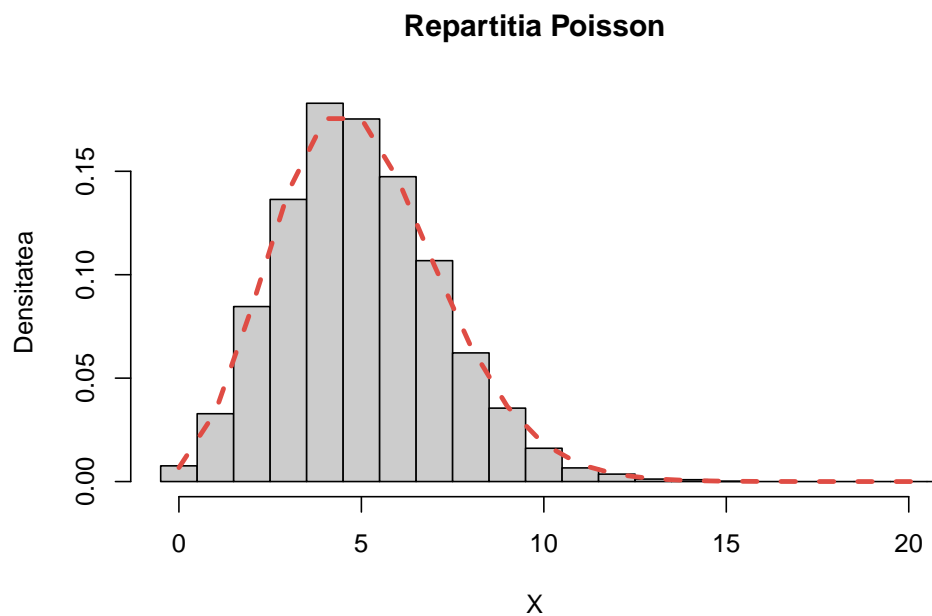
```
GenerateDiscrete = function(n = 1, x, p, err = 1e-15){  
  # n numarul de observatii  
  # x multimea de valori  
  # p vectorul de probabilitati  
  
  lp = length(p)  
  lx = length(x)  
  
  # verificarea conditiilor de aplicare  
  if(abs(sum(p)-1)>err | sum(p>=0)!=lp){  
    stop("Suma probabilitatilor nu este egala cu 1!")  
  }else if(lx!=lp){  
    stop("x si p trebuie sa aiba aceeasi marime!")  
  }else{  
    out = rep(0, n)  
  
    indOrderProb = order(p, decreasing = TRUE) # index  
    pOrdered = p[indOrderProb] # rearanjam valorile probabilitatilor  
    xOrdered = x[indOrderProb] # rearanjam valorile lui x  
  
    pOrderedCS = cumsum(pOrdered)  
  
    for (i in 1:n){  
      u = runif(1)  
  
      k = min(which(u<=pOrderedCS))  
      out[i] = xOrdered[k]  
    }  
  }  
  
  return(out)  
}
```

și pentru a o putea testa să considerăm cazul repartițiilor Poisson și Geometrică:

- a) Poisson

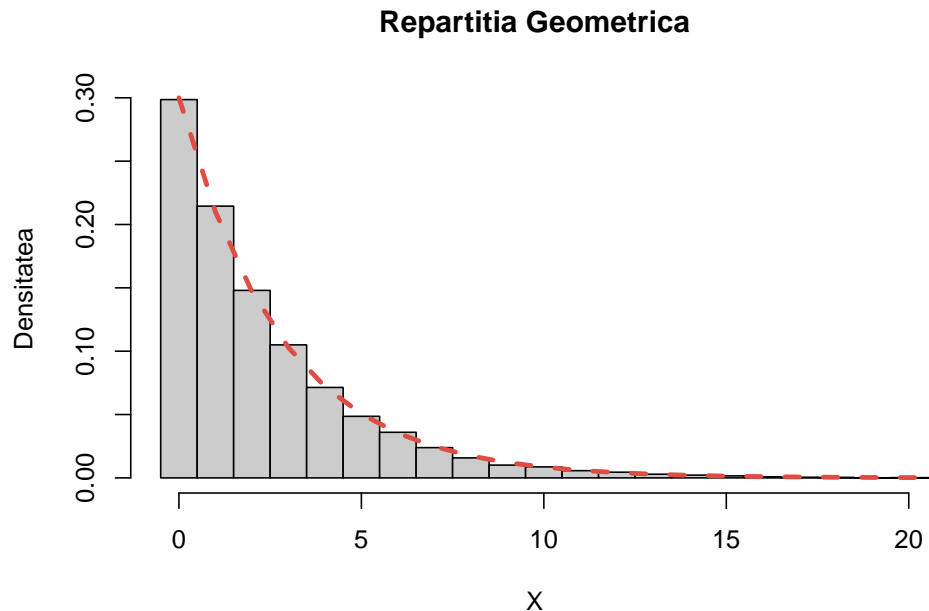
```
# Poisson  
hist(GenerateDiscrete(10000, x = 0:50,  
  p = dpois(0:50, 5)),
```

```
probability = TRUE,  
breaks = seq(-0.5,49.5, by = 1),  
xlim = c(-0.5, 20),  
col = "grey80",  
main = "Repartitia Poisson",  
xlab = "X",  
ylab = "Densitatea")  
  
lines(0:50,  
      dpois(0:50, 5),  
      type = "l",  
      col = myred, lty = 2, lwd = 3)
```


b) Geometrică

```
# Geometric  
hist(GenerateDiscrete(10000, x = 0:100,  
                      p = dgeom(0:100, 0.3)),  
     probability = TRUE,  
     breaks = seq(-0.5,99.5, by = 1),  
     xlim = c(-0.5, 20),  
     col = "grey80",  
     main = "Repartitia Geometrica",  
     xlab = "X",  
     ylab = "Densitatea")  
  
lines(0:100,  
      dgeom(0:100, 0.3),  
      type = "l",  
      col = myred, lty = 2, lwd = 3)
```


2 Generarea unei variabile aleatoare folosind metoda inversă

Scrieți un program care să folosească metoda transformării inverse pentru a genera n observații din densitatea

$$f(x) = \begin{cases} \frac{1}{x^2}, & x \geq 1 \\ 0, & \text{altfel} \end{cases}$$

Testați programul trasând o histogramă a 10000 de observații aleatoare împreună cu densitatea teoretică f .

Primul pas este să determinăm funcția de repartiție F corespunzătoare acestei densități. Pentru $x < 1$ avem că $f(x) = 0$ deci $F(x) = 0$ iar pentru $x \geq 1$ avem

$$F(x) = \int_1^x \frac{1}{t^2} dt = 1 - \frac{1}{x}.$$

Cum F este continuă putem să determinăm F^{-1} rezolvând ecuația $F(x) = u$. Un calcul direct conduce la $F^{-1}(u) = \frac{1}{1-u}$ iar conform rezultatului văzut la curs concluzionăm că $X = \frac{1}{1-U}$ cu $U \sim \mathcal{U}([0, 1])$.

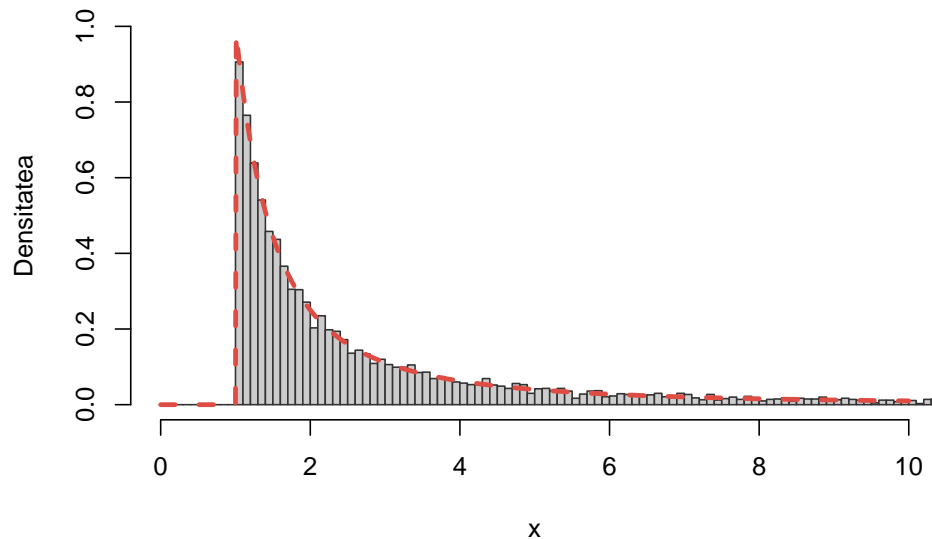
Astfel putem simula un eșantion de talie n din populația f construind funcția

```
GenerateSampleX = function(n){  
  u = runif(n)  
  return(1/(1-u))  
}
```

Pentru a testa comparăm valorile simulate cu densitatea teoretică

```
# simulate
x = GenerateSampleX(10000)
hist(x, freq=FALSE, breaks=seq(0, max(x)+1, 0.1),
     xlim=c(0,10), ylim=c(0,1),
     ylab = "Densitatea",
     main=NULL, col="gray80", border="gray20")

# densitatea teoretica
y = seq(0, 10, 0.01)
f = ifelse(y <= 1, 0, 1/y^2)
lines(y, f, col = myred, lty = 2, lwd = 3)
```


1. Folosind metoda inversă, simulați 10000 de observații independente din repartiția $\mathcal{E}(\lambda)$, cu $\lambda = 1$. Trasați histograma acestui eșantion și comparați cu densitatea repartiției.
2. Fie X_1, \dots, X_n , n variabile aleatoare i.i.d. repartizate $\mathcal{E}(\lambda)$. Atunci variabila aleatoare $S_n = X_1 + X_2 + \dots + X_n$ este repartizată $\Gamma(n, \lambda)$. Plecând de la acest rezultat, generați 10000 de observații din repartiția $\Gamma(n, \lambda)$ ($n = 10$). Trasați histograma acestui eșantion și comparați cu densitatea legii.
3. Dacă definim $N = \sup\{n \geq 1 \mid S_n \leq 1\}$ (folosim convenția $N = 0$ și $S_1 > 1$), atunci N este repartizată Poisson $Pois(\lambda)$. Plecând de la acest rezultat, generați 10000 de observații independente din repartiția $Pois(\lambda)$, trasați histograma acestui eșantion și comparați cu repartiția teoretică.

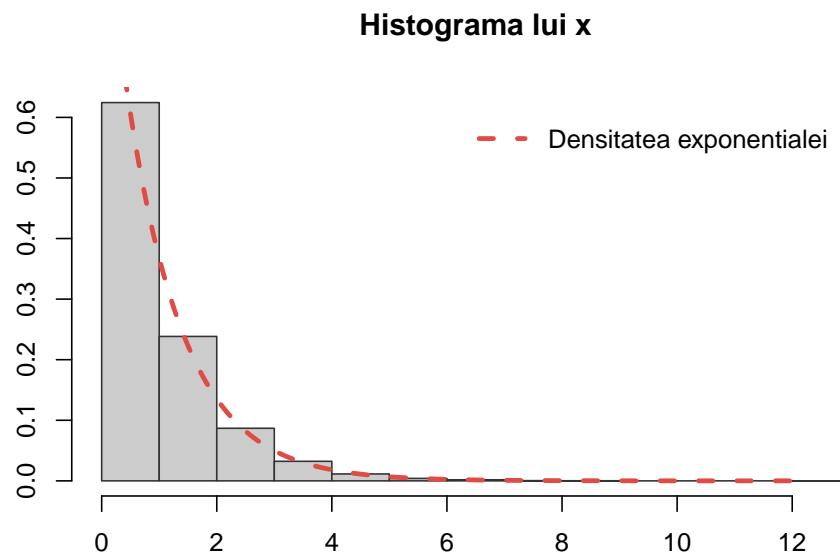
1. Metoda funcției inverse conduce la $-\frac{\log(U)}{\lambda} \sim \mathcal{E}(\lambda)$, cu $U \sim \mathcal{U}([0, 1])$.

```
sim.exp = function(n, lambda = 1){
  return(-log(runif(n))/lambda)
}
```

```
n = 10000  
  
x = sim.exp(n)
```

Pentru trasarea histogramei avem:

```
hist(x, freq = FALSE,  
     col="gray80",  
     border="gray20",  
     main = "Histograma lui x",  
     ylab = "", xlab = "")  
  
t = seq(0, max(x), 0.01)  
lines(t, dexp(t),  
      col = myred,  
      lty = 2, lwd = 3)  
legend("topright",  
      "Densitatea exponentialei",  
      box.lty = 0,  
      col = myred,  
      lty = 2, lwd = 3, inset = 0.05)
```


Să observăm că în R putem folosi funcția `rexp(n, rate = ...)` pentru generarea de observații repartizate exponențial.

2. Pentru generarea a m variabile aleatoare i.i.d. repartizate $\Gamma(n, \lambda)$, simulăm $m \times n$ variabile repartizate exponențial pe care le stocăm într-o matrice cu m linii și n coloane. Suma elementelor de pe o linie reprezintă o realizare a repartiției $\Gamma(n, \lambda)$.

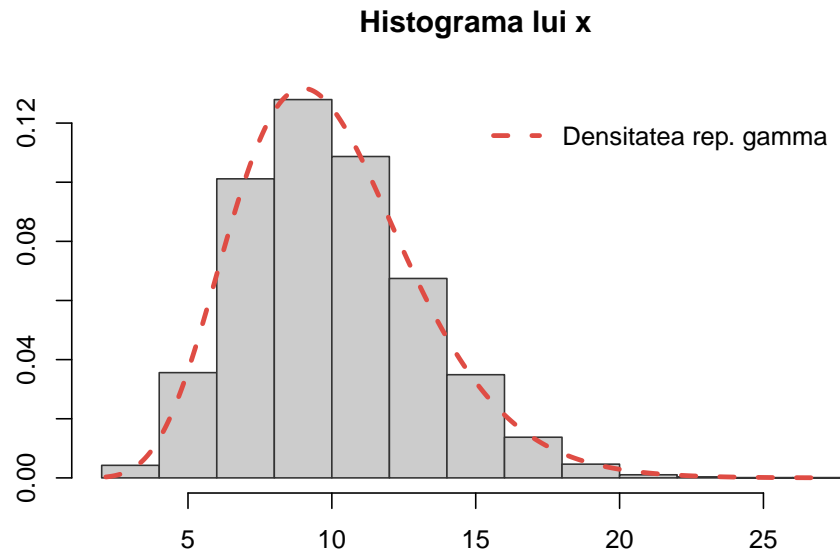
```
sim.gamma = function(m, n, lambda = 1){  
  out = rowSums(matrix(sim.exp(m * n, lambda), m, n))  
  return(out)  
}
```

Din punct de vedere al costului de memorie, această metodă poate să nu fie optimă. Putem folosi o abordare mai simplă folosind bucla `for`:

```
sim.gamma2 = function(m, n, lambda = 1){  
  out = numeric(m)  
  
  for (i in 1:m){  
    out[i] = sum(sim.exp(n, lambda))  
  }  
  
  return(out)  
}
```

Pentru verificare avem

```
n = 10  
m = 10000  
  
x = sim.gamma(m, n)  
t = seq(min(x), max(x), 0.01)  
  
hist(x, freq = FALSE,  
     col="gray80",  
     border="gray20",  
     main = "Histograma lui x", ylab = "",  
     xlab = "")  
  
lines(t, dgamma(t, n),  
      col = myred, lwd = 3, lty = 2)  
legend("topright",  
      "Densitatea rep. gamma",  
      box.lty = 0,  
      col = myred,  
      lty = 2, lwd = 3, inset = 0.05)
```

3. Următoarea funcție generează observații repartizate Poisson conform enunțului:

```
sim.pois1 = function(n, lambda = 1){  
  out = numeric(n)  
  
  for (i in 1:n){  
    out[i] = 0  
    s = -log(runif(1))/lambda  
    while(s<=1){  
      s = s - log(runif(1))/lambda  
      out[i] = out[i] + 1  
    }  
  }  
  
  return(out)  
}
```

Această funcție ar putea fi costisitoare în ceea ce privește timpul de execuție (R nu este foarte eficient atunci când avem bucle imbricate). Avem următoare funcție:

```
sim.pois2 = function(n, lambda = 1){  
  x = sim.exp(n, lambda)  
  i = 0  
  l = which(x<=1)  
  # realizari cu valoarea 0  
  out = rep(0, sum(x > 1))  
  
  while(length(l) > 0){  
    i = i + 1  
    x = x[l] + sim.exp(length(l), lambda)  
    l = which(x<=1)  
    # realizari cu valoarea i  
    out = c(out, rep(i, sum(x > 1)))  
  }  
}
```

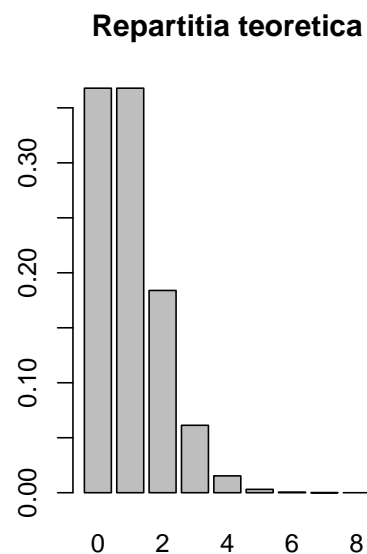
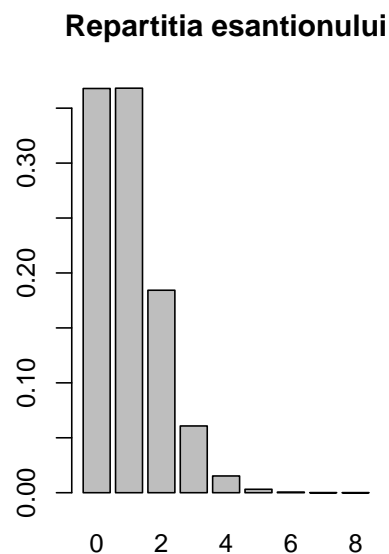
```
}  
  
return(out)  
}
```

Pentru a compara cele două funcții:

```
n = 100000  
  
start = proc.time()  
y = sim.pois1(n)  
proc.time() - start  
  user  system elapsed  
  0.32    0.01    0.32  
  
start = proc.time()  
x = sim.pois2(n)  
proc.time() - start  
  user  system elapsed  
  0.01    0.00    0.02
```

Eșantionul generat este repartizat conform repartiției Poisson de parametru λ :

```
x.freq = table(x)/n  
  
par(mfrow = c(1,2))  
  
barplot(x.freq,  
        main = "Repartitia esantionului")  
  
barplot(dpois(0:max(x), 1), names.arg = 0:max(x),  
        main = "Repartitia teoretica")
```


3 Generarea unei variabile aleatoare folosind metoda respingerii

Fie f densitatea de repartiție definită prin

$$f(x) = \frac{2}{\pi} \sqrt{1-x^2} \mathbf{1}_{[-1,1]}(x)$$

1. Folosiți metoda respingerii pentru a genera 10000 de observații repartizate cu densitatea f .
2. Trasați histograma acestui eșantion și comparați cu densitatea f .

1. Observăm că

$$f(x) \leq \frac{2}{\pi} \mathbf{1}_{[-1,1]}(x) = \frac{4}{\pi} g(x)$$

unde $g(x) = \frac{1}{2} \mathbf{1}_{[-1,1]}(x)$ este densitatea repartiției uniforme pe $[-1, 1]$. Astfel metoda respingerii sugerează următorul algoritm:

```
f = function(x){  
  return(2/pi * sqrt(1-x^2)*(abs(x) <= 1))  
}
```

```
sim.resp1 = function(n){  
  x = rep(0, n)  
  
  for (i in 1:n){  
    # generam obs din g  
    x[i] = runif(1, -1, 1)  
  
    # generam uniforma  
    u = runif(1)  
  
    while(u > pi * f(x[i])/2){  
      x[i] = runif(1, -1, 1)  
      u = runif(1)  
    }  
  }  
  
  return(x)  
}
```

Putem îmbunătăți codul de mai sus (vrem să evităm să avem și bucla `for` și bucla `while` imbricate) dacă ținem cont de faptul că probabilitatea de acceptare este $p = \frac{\pi}{4}$ iar pentru a genera un eșantion de m observații avem nevoie, în medie, de $\frac{m}{p}$ simulări. Avem

```
sim.resp2 = function(n){  
  out = c() # esantionul final  
  
  # cate obs mai avem de generat  
  m = n  
  
  # cat timp nu avem esantionul de talia dorita  
  # continuam procedeul  
  while (m>0){
```

```
# simulam m/p observatii
x = runif((4*m)%/%pi + 1, -1, 1)
u = runif((4*m)%/%pi + 1)

# testam care obs sunt acceptate
y = (u <= pi * f(x)/2)

# pastram doar punctele acceptate
out = c(out, x[which(y)])
m = n - length(out)
}

return(out[1:n])
}
```

Putem compara cele două metode, în funcție de timpul de execuție:

```
n = 10000

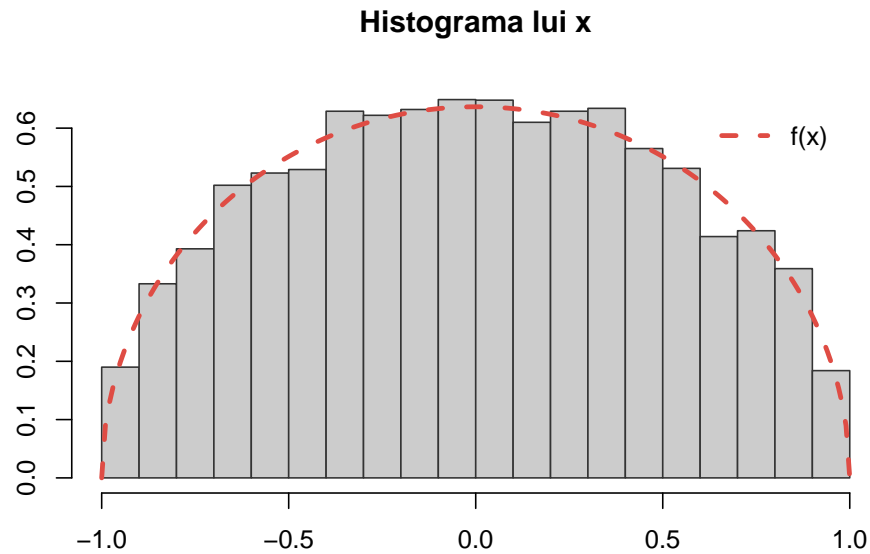
# Metoda 1
star = proc.time()
x = sim.resp1(n)
proc.time() - start
  user  system elapsed
  0.17    0.00    0.24

# Metoda 2
star = proc.time()
x = sim.resp2(n)
proc.time() - start
  user  system elapsed
  0.18    0.00    0.25
```

2. Putem valida algoritmul propus prin metoda respingerii trasând histograma eșantionului:

```
hist(x, freq = FALSE,
     col="gray80",
     border="gray20",
     main = "Histograma lui x", ylab = "",
     xlab = "")

t = seq(-1, 1, 0.01)
lines(t, f(t),
      col = myred, lwd = 3, lty = 2)
legend("topright",
      "f(x)",
      box.lty = 0,
      col = myred,
      lty = 2, lwd = 3, inset = 0.05)
```


Plecând cu o propunere de tip $Exp(\lambda)$ vrem să generăm, cu ajutorul metodei acceptării-respingerii, un eșantion din următoarea densitate (jumătate de normală):

$$f(x) = \begin{cases} \frac{2}{\sqrt{2\pi}} e^{-\frac{x^2}{2}}, & \text{dacă } x \geq 0 \\ 0, & \text{altfel} \end{cases}$$

Fie g densitatea repartiției exponențiale de parametru λ ,

$$g(x) = \begin{cases} \lambda e^{-\lambda x}, & \text{dacă } x \geq 0 \\ 0, & \text{altfel} \end{cases}$$

Pentru a aplica algoritmul de acceptare-respingere trebuie să găsim valoarea lui $c > 0$ pentru care $f(x) \leq cg(x)$ pentru toate valorile $x \in \mathbb{R}$. Pentru $x \geq 0$ avem

$$\frac{f(x)}{g(x)} = \frac{2}{\lambda\sqrt{2\pi}} e^{-\frac{x^2}{2} + \lambda x}$$

și cum funcția $-\frac{x^2}{2} + \lambda x$ își atinge valoarea maximă în punctul $x = \lambda$ rezultă că

$$\frac{f(x)}{g(x)} \leq c^*, \quad \forall x \geq 0$$

unde

$$c^* = \sqrt{\frac{2}{\pi\lambda^2}} e^{\lambda^2/2}.$$

Astfel algoritmul devine:

- pentru $n = 1, 2, \dots$
- generează $X_n \sim \text{Exp}(\lambda)$
- generează $U_n \sim \mathcal{U}[0, 1]$
- dacă $U_n \leq \exp\left(-\frac{1}{2}(X_n - \lambda)^2\right)$ atunci
- întoarceți X_n

Avem funcția:

```
# generarea punctelor din densitatea f

f <- function(x) {
  return((x > 0) * 2 * dnorm(x, 0, 1))
}

g <- function(x) { return(dexp(x, 1)) }

c <- sqrt(2 * exp(1) / pi)

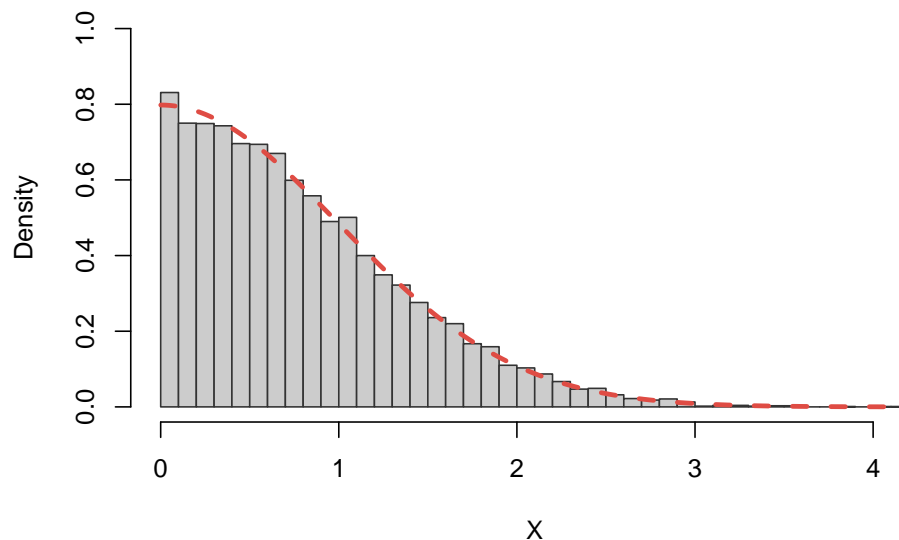
rhalfnormal <- function(n) {
  res <- numeric(length=n)
  i <- 0
  while (i < n) {
    U <- runif(1, 0, 1)
    X <- rexp(1, 1)
    if (c * g(X) * U <= f(X)) {
      i <- i+1
      res[i] <- X;
    }
  }
  return(res)
}
```

Testăm

```
X <- rhalfnormal(10000)

hist(X,
      breaks=50,
      prob=TRUE,
      ylim=c(0,1),
      main=NULL,
      col="gray80",
      border="gray20")

curve(f, min(X), max(X), n=500, col = myred, lty = 2, lwd = 3, add=TRUE)
```


Modificați codul de la exercițiul precedent pentru a simula un eșantion dintr-o normală standard.

Cum f (din problema 1) este densitatea unei normale standard $X \sim \mathcal{N}(0, 1)$ condiționată la $X > 0$ și cum densitatea normală este simetrică față de medie (0 în acest caz) algoritmul se modifică acceptând x_n și $-X_n$ cu probabilitatea de 0.5.

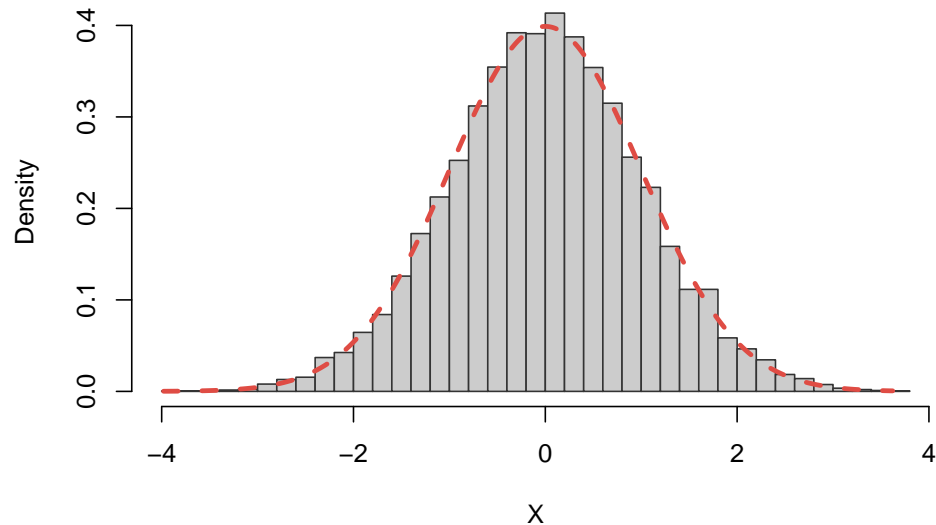
Astfel avem funcția:

```
f2 <- function(x) {  
  return(dnorm(x,0,1))  
}  
  
normal1 <- function(n) {  
  res <- numeric(length=n)  
  i <- 0  
  while (i<n) {  
    U <- runif(1, 0, 1)  
    X <- rexp(1, 1)  
    if (c * g(X) * U <= f(X)) {  
      i <- i+1  
  
      res[i] <- ifelse(runif(1) <= 0.5, X, -X);  
    }  
  }  
  return(res)  
}
```

și testul

```
X <- normal1(10000)  
  
hist(X, breaks=50,
```

```
prob=TRUE,  
main=NULL,  
col="gray80", border="gray20")  
  
curve(f2, min(X), max(X), n=500,col = myred, lty = 2, lwd = 3, add=TRUE)
```


4 Simularea unei uniforme pe disc

Considerăm pătratul $C = [0, L]^2$ și discul D de centru $(\frac{L}{2}, \frac{L}{2})$ și rază $\frac{L}{2}$. Considerăm șirul de v.a. $(Y_n)_{n \geq 1}$ pe \mathbb{R}^2 i.i.d. repartizate uniform pe pătratul C .

1. Aproximați valoarea lui π prin ajutorul numărului de puncte Y_n care cad în interiorul discului D (Metoda respingerii)
2. Simulați n puncte uniforme pe disc.

1. Definim v.a. $X_n = \mathbf{1}_{\{Y_n \in D\}}$, $n \geq 1$, care formează un șir de v.a. i.i.d. de lege $\mathcal{B}(\mathbb{P}(Y_n \in D))$, deoarece $(Y_n)_{n \geq 1}$ este un șir de v.a. i.i.d. repartizate uniform pe C , $\mathcal{U}(C)$. Din *Legea Numerelor Mari* avem că

$$\frac{1}{n} \sum_{i=1}^n X_i \xrightarrow{a.s.} \mathbb{E}[X_1] = \mathbb{P}(Y_1 \in D),$$

prin urmare trebuie să calculăm probabilitatea $\mathbb{P}(Y_1 \in D)$. Știm că densitatea v.a. Y_1 este dată de $f_{Y_1}(x, y) = \frac{1}{\mathcal{A}(C)} \mathbf{1}_C(x, y)$ de unde

$$\begin{aligned}\mathbb{P}(Y_1 \in D) &= \iint_D f_{Y_1}(x, y) dx dy = \iint \mathbf{1}_D(x, y) \mathbf{1}_C(x, y) dx dy \\ &= \frac{1}{\mathcal{A}(C)} \iint \mathbf{1}_D(x, y) dx dy = \frac{\mathcal{A}(D)}{\mathcal{A}(C)} = \frac{\pi \frac{L^2}{4}}{L^2} = \frac{\pi}{4}.\end{aligned}$$

Astfel, putem estima valoarea lui π prin $\frac{4}{n} \sum_{i=1}^n X_i$ pentru valori mari ale lui n .

```
# Estimam valoarea lui pi

L = 3 # lungimea laturii patratului
R = L/2 # raza cercului inscris

n = 2000 # numarul de puncte din patratul C
# generam puncte uniforme in C
x = L*runif(n)
y = L*runif(n)

# metoda respingerii (rejectiei)
l = (x-R)^2+(y-R)^2 # distanta dintre centrul cercului si punct
ind = l<=(R)^2 # indicii pentru care distanta este mai mica sau egala cu R

xc = x[ind] # coordonatele punctelor din interiorul cercului
yc = y[ind]

estimate_pi = 4*sum(ind)/n # estimarea lui pi
err = abs(estimate_pi-pi) # eroarea absoluta
```

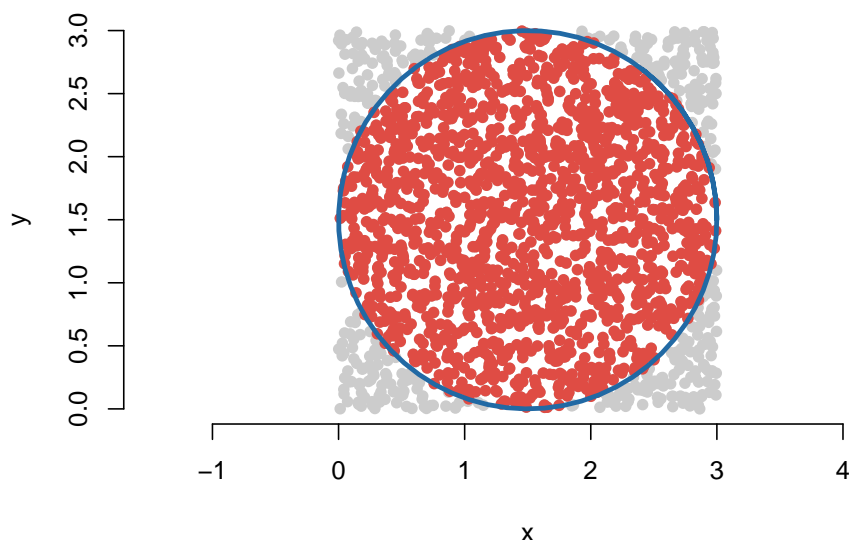
Aplicând acest procedeu obținem că valoarea estimată a lui π prin generarea a $n = 2000$ puncte este 3.188 iar eroarea absoluta este 0.04641.

2. Una dintre metodele prin care putem simula puncte uniform repartizate pe suprafața discului D este *Metoda respingerii*. Această metodă consistă în generarea de v.a. Y_n repartizate uniform pe suprafața pătratului C , urmând ca apoi să testăm dacă Y_n aparține discului D (deoarece $D \subset C$). Dacă da, atunci le păstrăm dacă nu atunci mai generăm. Următoarea figură ilustrează această metodă:

```
# figura
theta = seq(0, 2*pi+1, by = 0.1)
xd = R+R*cos(theta)
yd = R+R*sin(theta)

plot(x, y,
     col = "grey80", pch = 16,
     asp = 1,
     xlim = c(0,3), ylim = c(0,3),
     bty = "n")

points(xc, yc, col = myred, pch = 16)
lines(xd, yd, col = myblue, lwd = 3)
```


Vom da mai jos o altă metodă de simulare a punctelor distribuite uniform pe discul D de rază L . O primă idee ar fi să generăm cuplul de v.a. (X_1, Y_1) așa încât $X_1, Y_1 \sim \mathcal{U}([0, L])$ și ele să fie independente (ceea ce nu este adevărat în realitate). Vom vedea (printr-o ilustrație grafică) că această abordare este greșită (punctele sunt concentrate în centrul cercului).

O altă abordare este următoarea. Căutăm să simulăm un cuplu de v.a. (X, Y) care este uniform distribuit pe suprafața discului D , i.e. densitatea cuplului este dată de $f_{(X,Y)}(x, y) = \frac{1}{\pi L^2} \mathbf{1}_D(x, y)$. Considerăm schimbarea de variabile în coordonate polare: $x = r \cos(\theta)$ și $y = r \sin(\theta)$. Obiectivul este de a găsi densitatea variabilelor R și Θ .

Fie $g(x, y) = (\sqrt{x^2 + y^2}, \arctan(y/x)) = (r, \theta)$, transformarea pentru care avem $(R, \Theta) = g(X, Y)$. Știm că inversa acestei transformări este $g^{-1}(r, \theta) = (r \cos(\theta), r \sin(\theta))$, prin urmare

$$\begin{aligned} f_{(R,\Theta)}(r, \theta) &= f_{(X,Y)}(g^{-1}(r, \theta)) |\det(J_{g^{-1}}(r, \theta))| \\ &= \frac{1}{\pi L^2} \mathbf{1}_D(r \cos(\theta), r \sin(\theta)) \begin{vmatrix} \cos(\theta) & \sin(\theta) \\ r \sin(\theta) & -r \cos(\theta) \end{vmatrix} \\ &= \frac{1}{\pi L^2} \mathbf{1}_{[0,L]}(r) \mathbf{1}_{[0,2\pi]}(\theta) r. \end{aligned}$$

Observăm că densitatea (marginală) v.a. Θ este

$$\begin{aligned} f_{\Theta}(\theta) &= \int f_{(R,\Theta)}(r, \theta) dr = \mathbf{1}_{[0,2\pi]}(\theta) \int \frac{r}{\pi L^2} \mathbf{1}_{[0,L]}(r) d\theta \\ &= \frac{1}{\pi L^2} \mathbf{1}_{[0,2\pi]}(\theta) \frac{L^2}{2} = \frac{1}{2\pi} \mathbf{1}_{[0,2\pi]}(\theta), \end{aligned}$$

iar densitatea v.a. R este

$$\begin{aligned} f_R(r) &= \int f_{(R,\Theta)}(r, \theta) d\theta = \frac{r}{\pi L^2} \mathbf{1}_{[0,L]}(r) \int_0^{2\pi} d\theta \\ &= \frac{r}{\pi L^2} \mathbf{1}_{[0,L]}(r) 2\pi = \frac{2r}{L^2} \mathbf{1}_{[0,L]}(r). \end{aligned}$$

Din expresiile de mai sus putem observa că Θ este o v.a. repartizată uniform pe $[0, 2\pi]$ și putem verifica ușor că legea v.a. R este aceeași cu cea a v.a. $L\sqrt{U}$ unde $U \sim \mathcal{U}([0, 1])$.

Astfel pentru simularea unui punct (X, Y) uniform pe D este suficient să simulăm o v.a. Θ uniform pe $[0, 2\pi]$ și o v.a. U uniformă pe $[0, 1]$ și să luăm $X = L\sqrt{U} \cos(\Theta)$ și $Y = L\sqrt{U} \sin(\Theta)$.

Următorul cod ne ilustrează cele două proceduri prezentate:

```
# rm(list=ls())

n = 2000; # numarul de puncte

R = 10; # raza cercului

theta = 2*pi*runif(n); # theta este uniforma pe [0, 2*pi]

# versiunea gresita - r este uniforme pe [0, R]
r1 = R*runif(n);

x1 = r1*cos(theta); # coordonate polare
y1 = r1*sin(theta);

# versiunea corecta
r2 = R*sqrt(runif(n));

x2 = r2*cos(theta); # coordonate polare
y2 = r2*sin(theta);

# schimbarea de variabila in coordonate polare: cercul
theta2 = seq(0, 2*pi+1, by=0.1)
xc = R*cos(theta2);
yc = R*sin(theta2);

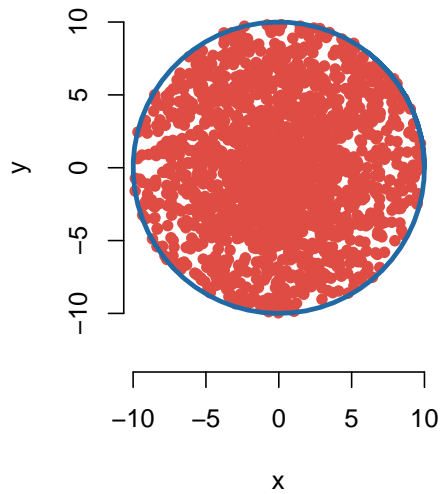
# graficul

par(mfrow = c(1, 2))

plot(x1, y1,
     ylim = c(-11, 11),
     col = myred, pch = 16,
     main = "Versiunea gresita", xlab = "x", ylab = "y", asp = 1, bty = "n")
lines(xc, yc, lwd = 3, col = myblue)

plot(x2, y2,
     ylim = c(-11, 11),
     col = myred, pch = 16,
     main = "Versiunea corecta", xlab = "x", ylab = "y", asp = 1, bty = "n")
lines(xc, yc, lwd = 3, col = myblue)
```

Versiunea gresita

Versiunea corecta

